

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

KỶ 92

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 11/04/2008

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Các vị pháp sư, các vị đồng học, xin mời ngồi. Hôm nay, có bốn mươi mấy câu hỏi, chúng ta y theo thứ tự để trả lời. Trước hết có ba câu hỏi, là do đồng học nội bộ của chúng ta đưa ra, câu đầu tiên là câu hỏi liên quan đến việc bồi dưỡng nhân tài hoằng pháp, họ đưa ra ba câu hỏi.

Hỏi: Câu thứ nhất, sư phụ thường nói, pháp sư học tập hoằng pháp đang tu học, khi chưa có được định tuệ thì không thể một mình ra ngoài hoằng pháp, tiếp xúc với đại chúng, dễ bị danh văn lợi dưỡng dụ hoặc. Nhưng đại chúng trong xã hội lại khao khát tiếp nhận giáo dục thánh hiền, đặc biệt là giáo dục luân lý, đạo đức, nhân quả, có thể cứu vãn được tai nạn cấp bách. Làm thế nào có thể giải quyết được vừa có thể không bị tiêm nhiễm danh văn lợi dưỡng, lại vừa có thể giúp đỡ xã hội, kiêm thiện thiên hạ?

Đáp: Đây là vấn đề lớn, vấn đề này bên nào cũng kẹt, nếu không tiếc việc hy sinh bản thân, tức là bản thân có thể đọa địa ngục, có thể biến thành ngựa quỷ, súc sanh, đi làm sự nghiệp hoằng pháp lợi sanh, không cưỡng lại nổi những dụ hoặc của bên ngoài. Khi làm như vậy thì trước mắt đại chúng có được một chút lợi ích, bạn đọa ngựa quỷ hay là đọa súc sanh thì bạn đều có phước báo, vì sao vậy? Hoằng pháp lợi sanh là phước. Ví dụ trong cõi súc sanh, như thú cưng được nuôi trong nhà người giàu có hiện nay, đó chính là loại người này. Trong cõi ngựa quỷ, bạn làm sơn thân, làm thành hoàng, làm thổ địa, đây là quỷ phước đức, làm quỷ vương, có rất nhiều người cúng dường bạn, rơi vào trong cõi này. Ví dụ này rất nhiều, bạn xem pháp sư Đế Nhân có một đồ đệ tu thiền, công phu tu thiền cũng không tệ, ông ấy làm đến hòa thượng thủ tọa của chùa Kim Sơn ở Giang Tô, sau đó bị oan gia trái chủ quấy nhiễu phải nhảy xuống nước tự sát. Nói thật ra không phải là ông ta muốn, mà là oan gia trái chủ kéo ông xuống nước, sau khi chết rồi đi làm thần thổ địa, chính là làm thần thổ địa ở trong miếu thổ địa trước chùa. Pháp sư Đàm Hư thường đưa ra ví dụ này để cảnh tỉnh chúng ta, chỉ cần nhiễm vào danh văn lợi dưỡng thì không có chuyện không đọa lạc. Đạo nghiệp không thể thành tựu nhưng phước báo sẽ không tiêu mất,

phước bạn đã tu nhất định có phước, cho dù làm quỷ thì họ cũng làm thân thủ hộ ở trong đền chùa, làm thổ địa.

Cho nên đại đức xưa, giáo huấn của tổ sư đại đức, các ngài là có đạo lý, nhưng ngày nay không làm được những giáo huấn này, vì sao vậy? Dân chủ tự do cởi mở, tôn trọng nhân quyền, hiện nay không thể dạy được. Hiện nay, cha mẹ không thể dạy con cái, vì sao vậy? Xâm phạm nhân quyền. Thầy cô cũng không thể dạy học sinh, học sinh có nhân quyền của chúng, chúng có tự do của chúng, bạn không thể can thiệp chúng. Ở trong tình hình này, hay nói cách khác, người thân của bạn, thầy cô của bạn không giúp được bạn, chỉ có dựa vào chính bạn tự cầu đa phước. Làm sao để không bị dụ hoặc là việc của chính bạn, bị dụ hoặc cũng là việc của chính bạn, chính bạn ở trong một đời thành Phật, xác thực là việc của chính mình, chính bạn đọa địa ngục A-tỳ, cũng là tự mình đọa. Nhất định phải hiểu, bên ngoài không có người nào làm chủ bạn, cũng không có ai can thiệp bạn, hiện nay là thời đại như vậy. Thời đại này chính là thời đại dân chủ tự do cởi mở, thời đại tôn sùng tự do, chúng ta không thể không biết.

Trong thời đại này, điều duy nhất chính là không được bỏ đi kinh giáo. Thời xưa Trung Quốc, người đọc sách thường nói: *“Ba ngày không đọc sách thánh hiền, mặt mũi liền đáng ghét”*. Ba ngày không thân cận thánh hiền thì hoàn toàn bị cảnh giới bên ngoài thay đổi rồi. Sức dụ hoặc bên ngoài hiện nay lớn hơn gấp chục lần, trăm lần so với trước đây, đây là thật! Vào nửa đầu thế kỷ trước, khi chúng tôi mới mười mấy hai mươi tuổi, mặc dù xã hội có dụ hoặc, nhưng không mạnh như vậy, không phổ biến như vậy. Từ xưa đến nay chưa từng nghe thấy học sinh tiểu học nào tự sát, trẻ nhỏ tự sát, chưa từng nghe thấy. Hiện nay bạn thử nghĩ xem, thỉnh thoảng có nghe thấy học sinh tiểu học tự sát; người già tự sát, người già trong viện dưỡng lão, đây đều là vấn đề nghiêm trọng của xã hội. Từ nhỏ họ đã bị ô nhiễm, ô nhiễm cả đời, làm sao họ có thể quay đầu được?

Ngày nay, chúng ta có thể gặp được Phật pháp, có thể xuất gia, điều này thật không dễ, là phước đức nhân duyên hiếm có. Bạn có thể giữ được phước đức nhân duyên này hay không, bạn có thể dựa vào nhân duyên này để thành tựu ở ngay trong đời này hay không, hoàn toàn dựa vào chính mình. Phải tu như thế nào? Tôi nhắc nhở đồng tu không chỉ ngàn lần, nhất định phải cắm gốc. Hay nói cách khác, tuyệt đối đừng xem thường Đệ Tử Quy, không có Đệ Tử Quy thì không có Thập Thiện Nghiệp. Có thể nói việc thực hiện Thập Thiện Nghiệp ở trong đời sống chính là Đệ

Tử Quy, bạn không có Đệ Tử Quy thì Thập Thiện Nghiệp ở đâu ra? Không có Thập Thiện Nghiệp thì những gì bạn tu, bất luận xuất gia hay tại gia, những gì bạn tu là phước báo, những gì bạn tu không phải là công đức, mà là phước đức. Phước đức thì không thể liễu sanh tử, không thể thoát khỏi luân hồi, nhưng có phước, bất luận bạn ở cõi nào, bạn có phước báo. Đây là thật, không phải giả. Cho nên phước đức dễ tu, còn công đức chẳng dễ tu. Nhà Phật có câu ngôn ngữ nói: “*Lửa thiêu rừng công đức*”, lại nói cho bạn được rõ rằng: “*Một niệm tâm sân giận khởi lên thì muôn vàn cửa chướng ngại mở ra*”. Sở dĩ nhà Phật chúng ta không tu được công đức, là vì vừa nổi giận thì những công đức bạn tu được liền bị thiêu đốt sạch sẽ. Bạn muốn nói bạn đã tích lũy được bao nhiêu công đức, bạn hãy nghĩ từ khi nào bạn không nổi giận đến hiện tại. Những công đức bạn tu được trong khoảng thời gian này vẫn còn; bạn nổi giận thì khoảng này xong rồi, không còn nữa. Nếu khi mạng chung mà nổi giận một trận thì toàn bộ công đức cả đời đều mất hết, bạn không có chút công đức nào nữa. Phải hiểu đạo lý này, Phật nói lời này là lời thật, không phải là lời giả.

Tham sân si gọi là tam độc, chúng ta hiện nay gọi là virus, ba loại virus này nghiêm trọng nhất. Bạn xem tâm tham của bạn nặng thì đọa vào cõi ngạ quỷ, tâm sân giận nặng, thích nổi giận thì đọa vào địa ngục; ngu si chính là không thể phân biệt được tà chánh, thị phi, chân vọng, tốt xấu, đọa vào cõi súc sanh. Tham sân si là nghiệp nhân của ba đường ác. Giới định tuệ là để đối trị tam ác đạo, giới đối trị tham lam, định đối trị sân giận, tuệ đối trị ngu si. Phật dạy chúng ta, siêng tu giới định tuệ, diệt trừ tham sân si thì bạn không đọa đường ác, phước bạn tu được sẽ hưởng ở hai cõi trời và người. Tốt, phước báo trời người, nhưng phước báo trời người, cõi trời là thượng phẩm thập thiện, cõi người là trung phẩm thập thiện. Vậy chúng ta khởi tâm động niệm có tương ưng với thập thiện không? Thật sự tương ưng, thật sự tương ưng là ở trong hành trì chứ không phải ở trên miệng, nói được hay không có tác dụng, không thể tự độ, phải làm được, thật sự làm được.

Từ trong nội tâm sanh ra khiêm tốn, phải tu khiêm tốn như thế nào? Bạn hãy nghĩ những đồng tham đạo hữu khi xưa cùng tu với chúng ta, họ đều thành Phật, đều thành Bồ-tát cả rồi, ngày nay ta vẫn trôi lăn trong đường ác, vẫn đang tạo nghiệp, đáng hổ thẹn không? Tâm hổ thẹn sinh ra thì mới có thể làm được khiêm tốn, mới có thể làm được tôn trọng người khác. Tổ sư đại đức đã vì chúng ta mà làm tấm gương, ngay cả ruồi muỗi kiến gián cũng tôn trọng, vì sao vậy? Nói không chừng đời sau chúng sanh đến cõi người, chúng sẽ thành Phật, còn mình vẫn ở trong lục đạo luân

hồi. Đây là việc rất có thể, không phải là không thể. Họ ở trong đường ác chịu báo hết tội, tội tiêu hết rồi thì sẽ quay lại nhân gian, ở nhân gian lại gặp được Phật pháp, nếu nền tảng Phật pháp trong đời quá khứ của họ rất sâu, gặp được duyên thì họ sẽ tiếp nhận, làm sao bạn có thể xem thường họ được? Một con muỗi, một con ruồi, một con chuột, một con gián, nói không chừng sẽ thành Phật trước ta. Nếu ngay cả những động vật nhỏ này mà bạn còn không dám xem thường, bạn gặp chúng đều chấp tay cung kính, gọi chúng là Bồ-tát thì chúng ta sẽ không có vấn đề gì đối với người, mới thật sự làm được chân thành cung kính với người.

Tôi thường hay khuyên đồng tu tiếp nhận sự phê bình của người khác, người ta hủy báng, sỉ nhục thì tiếp nhận, tiếp nhận và nghiêm túc phản tỉnh xem có hay không? Có thì phải sửa, không thì kích lệ thêm, nhất định không được phê bình người, người phê bình người khác đều là đại thiện tri thức, thật sự là cứu độ chúng sanh, chúng ta vẫn chưa có trình độ như vậy. Đại thiện tri thức thật sự khi phê bình người thì họ biết thời tiết nhân duyên, phiền não tập khí của bạn rất nặng, bạn không thể tiếp nhận thì họ không phê bình. Tôi theo thầy Lý mười năm, điểm này thì tôi thấy vô cùng rõ ràng. Học trò theo thầy học tập, hai mươi mấy học trò theo thầy học kinh, trong đó có ba, bốn người, thầy từ trước tới giờ không phê bình họ; đối với học trò thông thường thì thầy phê bình, đối với mấy vị học trò này thì thầy không phê bình. Thời gian lâu rồi, chúng tôi cảm thấy kỳ lạ, mặc dù không nói ra nhưng thầy nhìn ra được. Khi không có người thầy đã nói với tôi, thầy nói vì sao không nói tới mấy vị này? Họ không tiếp nhận. Bạn vừa nói thì mặt họ đã đỏ ửng lên rồi, họ không thể tiếp nhận như vậy mà bạn thường hay nói họ thì sẽ kết oán thù với họ, họ sẽ ôm hận, nhớ hận trong tâm. Sau này sẽ trở thành oan oan tương báo, đó là sai lầm lớn. Người có thể tiếp nhận thì phải phê bình họ, phải nói họ, họ có thể sửa lỗi, họ sẽ cảm ân; người không thể tiếp nhận thì tuyệt đối không được phê bình. Nhưng phải biết, đại chúng trong xã hội này người thật sự muốn tiếp nhận thì quá ít, quá ít! Trong một trăm người khó tìm được một người. Ở trong tình hình như vậy mà chúng ta lại không phải là đại thiện tri thức thật sự thì đâu có tư cách phê bình người khác! Cho nên phạm việc gì hãy khéo tùy duyên, khéo dè chừng, khéo cẩn thận, thật thà niệm Phật, cầu sanh Tịnh độ, đây là người thật sự thông minh, thật là người thượng thượng căn. Giống như đại sư Liên Trì đã nói, à không, đại sư Ngẫu Ích đã nói, là đại sư Ngẫu Ích, không phải đại sư Liên Trì, vãng sanh hạ hạ phẩm đến cõi Đồng Cư thì tôi rất mãn nguyện rồi, vậy là đúng! Phạm vị bên trên không dễ tu, còn hạ phẩm hạ sanh ở cõi Đồng Cư thì không khó. Người tạo tác tội nghiệp cực trọng có thể sám hối thì

đều có thể vãng sanh, cho nên chúng ta tin giữ lời này của tổ sư. Lần này tôi ở Hàng Châu, còn đặc biệt đến thăm đạo tràng của đại sư Ngẫu Ích. Phần mộ của đại sư ngài vẫn còn, chúng tôi đã đi bái. Cho nên vấn đề này hoàn toàn ở chính mình, chính mình có sự cảnh giác cao độ, phải thường xuyên đọc kinh, nghe kinh. Không đọc kinh, không nghe kinh thì rất dễ bị mê hoặc, đây là chính chúng tôi có kinh nghiệm này. Bao nhiêu năm nay, nếu tôi không phải là ngày ngày tiếp xúc kinh điển thì không được! Ngay trong khi du lịch, tuy không thể giảng kinh mà tôi vẫn giảng kinh không gián đoạn, tôi tiếp khách, một người cũng được, hai người cũng được, những điều tôi nói toàn là kinh giáo. Đây là giảng kinh không gián đoạn, chỉ là không thể giảng kinh cho đại chúng trong phòng thu thôi, đó là duyên phận mỗi người không giống nhau. Cho nên chính mình đọc tụng, khuyên người là khuyên chính mình, chính mình được lợi ích tám phần mười, người khác chỉ được hai phần mười. Đau mòn rát họng khuyên người, lợi ích hầu như là tự lợi, mặc dù tự tha không phải là hai, nhưng đúng thật là phần tự lợi nhiều.

Hỏi: Câu hỏi nhỏ thứ hai, giảng kinh ở trong phòng thu đương nhiên có thể thông qua Internet đồng thời tạo phước cho xã hội, nhưng ở Trung Quốc và trên thế giới có rất ít đạo tràng có phòng thu và dạy học trực tuyến từ xa, mà có rất nhiều người có tâm học tập theo sư phụ thượng nhân, làm thế nào mới có thể đáp ứng được nhu cầu của đại chúng?

Đáp: Đây chính là duyên phận của mỗi người không như nhau. Mặc dù duyên phận không như nhau, nhưng nếu thật sự muốn học thì nhất định sẽ được Tam bảo gia trì, đây là chắc chắn. Bởi vì nguyện mà Phật đã phát thì không có nguyện nào là nguyện suông, từng lời đều thực hiện được. Trong nhà Phật có một câu nói: *“Trong cửa nhà Phật không bỏ một ai”*, chúng ta phải tin tưởng điều này. Không có người thầy tốt thì ta ngày ngày cầu Phật Bồ-tát gia hộ, chỉ cần là chân tâm thành ý thì sẽ thật sự gặp được cao nhân. Không bỏ một ai! Nếu chân tâm mong cầu mà cả đời không gặp được duyên thì chẳng lẽ Phật Bồ-tát bỏ rơi rồi sao? Đâu có loại đạo lý này! Hiện nay, chúng ta thông đạt đạo lý này rồi thì chúng ta một chút cũng không hoài nghi, vì sao vậy? Phật là từ đâu tới? Là tự tánh biến hiện ra. Ta cầu A-di-đà Phật, A-di-đà Phật đến rồi, là tự tánh Di-đà; ta cầu Quan Thế Âm Bồ-tát, Quan Thế Âm Bồ-tát đến rồi, là tự tánh Quán Âm, vậy vì sao lại không cầu được? Vì sao các ngài không hiện tiền? E là tâm cầu của bạn không chân, không chân thành, hoặc là xen tạp tự tư, xen tạp danh lợi, sẽ không có cảm ứng, nếu không thì không gì là không

cảm ứng. Nói chung bạn phải tin tưởng, cho nên người hiện nay, nói lời thật thì người không tin Phật quá nhiều. Một ngày từ sáng đến tối ở bên cạnh tôi nhưng không tin! Đây là thật, không phải giả. Họ tin vào vọng tưởng của chính mình, họ không tin Phật pháp.

Nhiều năm nay, tôi gặp rất nhiều nhà ngoại cảm, họ kích lệ tôi; nếu nói người xung quanh tôi là đệ tử của tôi thì tôi đã sớm bị thối tâm rồi. Những nhà ngoại cảm này đến kích lệ tôi, họ nói thật sự có người theo thầy học, là ở đâu? Ở trên mạng, ở trước tivi, thật sự có! Không phải ở bên cạnh pháp sư, bên cạnh pháp sư không có ai. Tôi tin tưởng! Còn gì nữa? Nói ra thì người thông thường bảo là mê tín, thật ra không phải, linh giới, chúng sanh chín pháp giới đang cùng học tập với chúng ta thành tựu rất nhiều, điều này tôi tin tưởng. Cho nên mỗi ngày tôi học rất hứng thú, giảng bài cũng rất phấn khởi, nguyên nhân là ở chỗ này. Nếu tôi không học nghiêm túc thì có lỗi với bản thân, có lỗi với cha mẹ, có lỗi với thầy. Nếu tôi không giúp người khác, không đem những sở học của tôi giảng cho rõ ràng, giảng cho tường tận thì tôi có lỗi với chúng sanh. Cho nên phải thật làm!

Hỏi: Câu hỏi nhỏ thứ ba, nếu như Trung Quốc và thế giới áp dụng ý tưởng bồi dưỡng nhân tài thánh giáo của sư phụ thượng nhân, xây dựng phòng thu, ba năm cắm gốc, mười năm nhất môn thâm nhập, mỗi ngày ở trên mạng chia sẻ tâm đắc học tập, nhưng nếu người tu học không ở bên cạnh sư phụ thượng nhân thì có phải là trong quá trình dạy học khó tránh việc xen tạp ý của chính mình không? Nếu như vậy thì ở trên mạng, tâm đắc của người giảng khác nhau sẽ thể hội khác nhau, liệu có gây ra phân vân bất nhất về tri kiến, làm nhiều loạn đầu óc của người sơ học không? Phải giải quyết như thế nào?

Đáp: Việc này không có cách gì giải quyết, chỉ có mạnh ai nấy nói. Người nghe thì phải có trí tuệ để phân biệt, đây chính là “tứ y pháp” mà Phật dạy chúng ta, “*y pháp bất y nhân*”, nhất định là lấy kinh điển làm y cứ; “*y nghĩa bất y ngữ, y liễu nghĩa bất y bất liễu nghĩa, y trí bất y thức*”. Bạn có thể nắm được giáo huấn này của Phật thì không có vấn đề gì, điều sợ nhất là dùng tình cảm làm việc. Dùng tình cảm làm việc thì trong đây không thể tránh được sai lầm, cho nên phải lý trí. Nguyên tắc chỉ đạo chung chính là dạy chúng ta buông xuống phân biệt chấp trước, đây là tổng cương lĩnh cao nhất. Mười sáu chữ mà bình thường tôi khuyến khích đồng học, đây là nhập môn, buông xuống “tự tu tự lợi, danh văn lợi dưỡng, ngũ dục lục trần, tham sân si mạn”. Buông xuống mười sáu chữ này thì bạn nhập môn. Không buông xuống

được mười sáu chữ này thì chưa nhập môn. Chưa nhập môn thì những thứ bạn học tập, đi khắp nơi giảng thì là nghe đồn nói nhảm. Người xưa có đức hạnh này, không dám nói tùy tiện, đa phần người hiện nay đều rơi vào danh văn lợi dưỡng. Vậy thì vẫn phải thọ báo, quả báo. Nhưng đã nghe đến Phật pháp thì luôn có chỗ tốt, tội báo của họ báo hết rồi thì hạt giống kim cương này trong Phật pháp vĩnh viễn không hoại, sau này gặp duyên chánh pháp thì vẫn tiếp tục tu tiếp.

Nói thật ra, những gì chúng ta gặp được trong đời này cũng đều bắt nguồn từ đời đời kiếp kiếp trong quá khứ, đời này gặp được duyên. Không gặp được duyên thì đời sau có duyên sẽ lại tiếp nhận, là sự việc như vậy. Chân tướng sự thật này bạn phải biết, phải rõ ràng. Nếu không muốn làm việc luân hồi, luân hồi thật ra là rất đáng sợ, rất khổ, quá phức tạp. Chúng ta muốn thành tựu ở ngay trong đời hiện tại thì nhất định phải buông thật sạch sẽ những thứ này. Phải biết những duyên này, đối với chúng ta mà nói không có chỗ tốt, chúng ta nhất định phải học với Thích-ca Mâu-ni Phật. Đức Phật ngài cả đời đều là khuyên người làm thiện, làm ra tấm gương tốt cho người xem, không có tự tư tự lợi, không có danh văn lợi dưỡng, không tham luyến hưởng thụ ngũ dục lục trần, không tham sân si mạn. Chúng tôi nói mười sáu chữ này, ngài không có một chữ nào, đây là làm ra tấm gương tốt cho chúng ta xem.

Hỏi: Câu thứ hai, liên quan đến vấn đề xây dựng đạo tràng, họ cũng có ba câu hỏi nhỏ. Thứ nhất là tổ sư đại đức nói: “Phật môn lấy vô sự làm hưng thịnh”, nếu đạo tràng có người bên ngoài đến tham học rất nhiều thì liệu có nhiều loạn chốn thanh tu của chúng thường trụ không? Liệu có nên đóng cửa không tiếp khách không? Hay là có phương pháp nào giải quyết tốt hơn?

Đáp: Thời xưa thì tự viện tông lâm là trường học, hơn nữa là trường học chuyên khoa, bởi vì đạo phong và học phong của đạo tràng đều là nhất môn thâm nhập. Thanh chúng ở trong đạo tràng chính là người tu hành, không tiếp khách. Người tiếp khách là ai? Là thầy tri khách, tri khách, giống như nói họ có một nhóm nhỏ, nhóm nhỏ này hoàn toàn phụ trách việc tiếp khách. Thế nhưng trước đây không có nhiều khách, đạo tràng đều xây dựng ở trong rừng núi, cách làng mạc tương đối xa, cũng phải năm dặm, mười dặm đường, hơn nữa đều phải leo núi. Không phải là người thật sự kiên thành mộ đạo đến để tham học thì họ không muốn lên núi. Hơn nữa đời sống trên núi vô cùng thanh khổ, người thông thường không chịu được, lên núi không có đãi ngộ riêng, ai chịu nếm trải những tháng ngày khổ sở này? Hiện nay không như vậy, hiện nay đạo tràng là thắng cảnh tham quan du lịch, du khách càng

hiều càng tốt, thu nhập hương hỏa nhiều, tâm của họ không đặt ở đạo nữa. Cho nên bạn sẽ hiểu đại sư Ấn Quang dạy chúng ta, chân tu hành thì sao? Xây dựng am tranh nhỏ, hai mươi người, không nên vượt quá hai mươi người, ai nấy đều thành tựu. Bạn phải làm đạo tràng lớn làm gì? Xây dựng ở một nơi nhỏ, căn bản là không có ai biết, tùy duyên không phan duyên. Bên cạnh có một mảnh đất nhỏ, tự mình có thể trồng rau, tự mình có thể trồng lương thực. Chúng ta không thể trồng lúa, không thể làm ra gạo nhưng chúng ta có thể trồng đậu phộng, có thể trồng khoai, có thể trồng bắp, dùng những thứ này để thay thế cho thức ăn chính, có thể được. Lại trồng thêm một ít rau, như chúng tôi hiện nay ở Úc, chính là tự trồng lương thực. Thật sự gặp phải tai nạn thì chúng ta không có vấn đề. Những rau củ quả mà chính chúng tôi trồng trong ruộng đất của mình cũng đủ để đạo tràng chúng tôi sinh sống. Chúng tôi ước tính rau củ trồng trong khu vườn này có thể cúng dường cho ba trăm người, đạo tràng đó hiện nay của chúng tôi không đến một trăm người. Trồng trọt thì phải học hỏi nông dân, chúng tôi nhờ nông dân ở gần đó khai khẩn đất đai nơi này cho chúng tôi, chúng tôi học tập theo họ. Sau khi học biết cách rồi thì chúng tôi không cần dựa vào họ nữa. Đây là tư tưởng của người xưa Trung Quốc, gọi là vừa làm nông vừa học tập, chính mình phải bắt tay làm.

Đạo tràng này hiện nay, hình như là vào những năm tám mươi, lần đầu tiên tôi về nước, đi thăm Bắc kinh, đã gặp mặt cụ Triệu Phác. Chúng tôi rất có duyên, nói ra thì đều là đồng hương. Lần đầu tiên gặp mặt, cụ đã dùng bốn tiếng đồng hồ để tiếp đãi chúng tôi. Khi đó có mười mấy vị đồng tu đi theo tôi, đại bộ phận trong đó là đồng tu Hồng Kông, họ nghe thấy đều rất kinh ngạc, bình thường cụ Phác tiếp khách đều không quá ba mươi phút. Cụ đã mời chúng tôi cùng ăn cơm, hai vợ chồng ông đều ngồi cạnh chúng tôi, chúng tôi trò chuyện suốt bốn giờ đồng hồ. Tôi đã bàn đến vấn đề đạo tràng hiện nay, đạo tràng ở Trung Quốc đều là di tích lịch sử, đều là chùa chiền mấy ngàn năm, mấy trăm năm. Đã tham quan du lịch thì nhất định họ sẽ không bỏ qua địa điểm này, nhất định phải đến tham quan. Hay nói cách khác, những đạo tràng này không thích hợp để tu hành. Không thích hợp để tu hành thì dứt khoát phải mở cửa để tham quan du lịch, là cơ hội giáo dục. Khách tham quan chính là tín đồ, khi họ đến thì giảng giải Phật pháp cho họ, để cho họ trồng một chút thiện căn, điều này tốt biết bao! Không cần giảng cả bộ kinh, giảng chuyên đề, hoặc là trích lục một đoạn nhỏ trong kinh văn để giảng mấy câu, họ trả những chi phí này, chi phí để đến đây du lịch, đây giống như đóng học phí vậy, họ cũng thật sự học được một chút gì đó mang về. Phật pháp thật sự phải xây dựng lại đạo tràng mới. Hiện nay giao thông

thuận tiện, thông tin phát triển, cho nên không cần phải xây thật nhiều đạo tràng. Tôi đề nghị với cụ Phác xây mười đạo tràng, Phật giáo Trung Quốc có mười tông phái, một tông phái xây một đạo tràng. Không cần xây dựng kiểu cung điện nữa, xây kiểu gì? Xây trường học. Tôi nói với cụ bắt chước theo các thành phố đại học ở nước ngoài, một trường học chính là một thành phố, chia thành hai bộ môn, một là bộ môn nghiên cứu, là học viện, giống như Tịnh tông Học viện trong Tịnh độ tông của chúng ta; một là bộ môn tu hành, là Tịnh tông Học hội. Tên gọi cũng thay đổi, đổi thành danh từ hiện nay, học viện, học hội, không nên dùng tự viện am đường, để người ta nghe thấy mới mẻ, đây không phải là mê tín. Cụ rất tán thành, rất hoan hỷ. Khi chúng tôi gặp mặt tuổi tác của cụ rất lớn rồi, thật sự là tâm có thừa nhưng sức không đủ. Nhưng đúng thật là phải phát triển theo phương hướng này, cũng phải hiện đại hóa.

Tu hành ở quy mô nhỏ đó, đúng là Tịnh độ tông thích hợp, Ấn Tổ nói phương pháp này vô cùng hay. Nhiều năm nay, tôi thường hay giới thiệu như vậy, đạo tràng nhỏ thì hai, ba người hộ trì là đủ rồi, không tiếp bất kỳ người nào, đóng cửa lại niệm Phật nghe kinh. Mỗi ngày có thể nghe kinh bốn giờ đồng hồ, không cần nghe nhiều nghe tạp, một bộ kinh, nghe kinh Vô Lượng Thọ, nghe xong một lần lại nghe lần thứ hai, nghe lần thứ hai xong thì nghe lần thứ ba, nghe một trăm lần, nghe một nghìn lần, càng nhiều càng tốt, không tạp; một câu A-di-đà Phật, không ai mà không thành tựu, đây gọi là đạo tràng chân chánh. Đạo tràng này thì có Phật Bồ-tát gia trì, long thiên thiên thần tán thán, thần hộ pháp chăm lo. Không thể không biết điều này, vô cùng thích hợp với xã hội hiện đại. Đạo tràng lớn thích hợp với tiếp dẫn đại chúng, là cơ hội giáo dục.

Hỏi: Câu thứ hai, Phật thất hàng năm của đại chúng bên trong niệm Phật đường ở đạo tràng, khi nghe kinh trong khoảng giữa các thời niệm Phật, phải nên chuyên nghe kinh luận Tịnh độ mà sư phụ thượng nhân giảng, hay là trước hết bắt đầu nghe Tọa Đàm Nhân Sinh Hạnh Phúc và Đệ Tử Quy của thầy Thái?

Đáp: Trong Phật pháp có hai loại người, loại thứ nhất là thượng trí và hạ ngu, họ có thể không cần nghe kinh. Người thượng trí, gọi là một nghe ngàn ngộ, họ thì một câu, hai câu là đã tường tận rồi; người hạ ngu, bạn nói kiểu gì thì họ cũng nghe không hiểu, nhưng họ có chỗ tốt, là thật thà! Bạn dạy họ một câu A-di-đà Phật niệm đến cùng thì họ cả đời niệm đến cùng, họ thật sự có thể làm được không xen tạp, không hoài nghi, không gián đoạn. Chúng ta xem Tịnh Độ Thánh Hiền Lục, xem Vãng Sanh Truyện, trong đó xác thực ít nhất 60 đến 70% số người, thậm chí đến

80% số người đều thuộc về hạ ngu. Thời gian, thời gian là bao lâu? Ba năm, thật sự vãng sanh. Đứng mà vãng sanh, ngồi mà vãng sanh, biết trước giờ đi không sanh bệnh, thật sự thành công! Cho nên thật thà đáng quý hơn bất cứ điều gì, người thật thà khó. Tuyệt đại đa số trong đó, 99% không phải thượng cũng chẳng phải hạ, gọi là người trung căn, người trung căn là khó chuyển nhất. Thế Tôn giảng kinh thuyết pháp suốt 49 năm chính là vì người trung căn. Vì người thượng căn thì không cần, giống như đại sư Huệ Năng là người thượng thượng căn, lên lớp thì nhiều nhất một hai giờ đồng hồ là đã giải quyết rồi, ngài liền thành Phật. Người hạ hạ căn, bạn dạy họ, họ niệm Phật nhiều lắm thì ba năm họ đến thế giới Cực Lạc gặp A-di-đà Phật. Cho nên người trung căn khó! Phiền não tập khí của họ sâu nặng, ý kiến rất nhiều, cho nên Phật mới vì những người này mà giảng kinh thuyết pháp suốt 49 năm.

Đã là người trung căn thì nhất định phải làm theo quy củ, bạn phải nghe lời. Làm theo quy củ là làm như thế nào? Nhất định phải trì giới. Phật nói với chúng ta ba nguyên tắc, trì giới, tu định, khai ngộ. Ngày nay chúng ta muốn học giáo, rất có hứng thú với kinh giáo nhưng không có hứng thú với giới luật, không muốn học giới, vậy thì không có cách gì, Phật cũng bó tay hết cách. Nếu bạn muốn thành tựu, đến đời nào bạn thật sự thích trì giới thì đời đó bạn sẽ có thành tựu. Nếu bạn lơ là giới luật thì đời đó của bạn không thể thành tựu, vẫn là trồng một chút thiện căn vào a-lại-da thức, chỉ kết pháp duyên mà thôi, phải hiểu điều này. Vậy muốn trì giới thì sao? Phật dạy chúng ta: “Trước học Tiểu thừa, sau học Đại thừa”. Tiểu thừa là nói từ nhân thiên, chính là nói trước hết làm người cho tốt. Người còn làm không tốt thì làm sao bạn có thể làm Phật được? Phật là người hoàn mỹ nhất trong con người, là người không có mảy may khiếm khuyết. Điều này khiến chúng tôi nghĩ đến các tổ sư đại đức ở Trung Quốc, từ giữa thời nhà Đường về sau đã bỏ đi Tiểu thừa, dùng Nho và Đạo để thay thế. Cho nên mối quan hệ giữa Nho Thích Đạo là một nhà, mối quan hệ Nho Thích Đạo vô cùng mật thiết. Chúng ta học Phật thì phải cội gốc của Nho, Nho là nói nhân luân, là làm người; người mà bạn còn làm không tốt thì bạn không thể làm Phật. Đạo là nói thành tiên, cũng phải làm người trước, làm người không tốt thì làm sao có thể làm tiên? Nếu bạn hiểu rõ đạo lý này thì bạn mới hiểu Nho là gốc của làm người, cái gốc đầu tiên. Cho nên, các đồng học phải nghiêm túc làm cho tốt Đệ Tử Quy, người khác làm hay không cũng không liên quan tới ta, nếu ta cầu người khác làm thì sai rồi, vì sao vậy? Đó là vọng tưởng phân biệt chấp trước của bạn. Phải yêu cầu chính mình làm, khách khí với người khác, không được khách khí với chính mình. Làm được Đệ Tử Quy rồi, câu đầu tiên trong Đệ Tử Quy là “cha

mẹ gọi, trả lời ngay”. Cha mẹ không còn nữa thì người khác gọi ta, ta có thể chậm chạp, bỏ qua được không? Không được, họ là một ví dụ, đối xử với hết thầy chúng sanh phải giống như đối đãi với cha mẹ vậy. Nếu ta hiểu kính cha mẹ như thế nào thì hiểu kính hết thầy chúng sanh như thế đó. Đây là ở trong Phật pháp Đại thừa có, trong “Bồ-tát Giới kinh”, Phật nói với chúng ta rất rõ ràng: “*Hết thầy người nam là cha ta, hết thầy người nữ là mẹ ta*”. Chúng ta đều xem hết thầy nam tử nữ nhân như cha mẹ của mình thì tâm hiếu đó của chúng ta mới có thể làm đến được.

Hiếu là nền tảng của hết thầy pháp, căn bản của căn bản, là yêu cầu chính mình, không yêu cầu người khác. Hiếu kính đạt đến cực điểm là ở trong Phật pháp, Phật pháp nói: “*Tình và vô tình, đồng viên chủng trí*”. Chúng ta nhìn thấy một con kiến, nhìn thấy một con muỗi, cũng giống như nhìn thấy cha mẹ của mình không có khác biệt. Ai làm được? Nói cho các vị biết, Tu-đà-hoàn làm được. Tu-đà-hoàn là vừa mới nhập môn, là Sơ quả của Tiểu thừa. Trong Đại thừa thì là Bồ-tát Sơ tín vị, kinh Hoa Nghiêm nói Thập tín, Bồ-tát Sơ tín vị làm được. Chúng ta không làm được, không làm được thì chưa đến Sơ tín, cũng chính là chưa bước vào cửa Hoa Nghiêm, Thập tín là tiểu học của Hoa Nghiêm, Thập trụ là đại học của Hoa Nghiêm. Chúng ta không đọc không học những kinh giáo này thì làm sao biết được? Sau đó bạn quay đầu lại thử nghĩ xem, bạn nói học Phật khó biết bao? Người nào có thể có tâm cung kính như vậy? Loại tâm cung kính này, nói cho các bạn biết, đó là tánh đức. Nếu bạn giác ngộ rồi thì bạn sẽ làm như vậy, nhưng bạn không giống với chư Phật, là có khác biệt, điều hoàn toàn tương đồng chính là sự lưu lộ của tự tánh. Vì sao vậy? Hết thầy chúng sanh hữu tình, vô tình đều là tự tánh biến hiện ra, tự tánh Di-đà, tự tánh Bồ-tát, tự tánh chúng sanh. Ruồi muỗi kiến gián trong chúng sanh, tự tánh kiến gián, tự tánh ruồi muỗi, là bình đẳng với tự tánh Di-đà, tự tánh Quan Âm, không có chút khác biệt.

Chúng ta nếu không huân tập trong giáo hạ nhiều năm như vậy thì sẽ không hiểu! Chúng tôi giảng cho người sơ học nghe, họ nghe thấy kỳ lạ, họ cũng không thể tiếp nhận, đâu có việc như vậy? Đây là nói năng hồ đồ. Các loài trùng bò, bay làm sao có thể so sánh với cha mẹ của ta? Làm sao có thể so sánh với Phật Bồ-tát? Họ nói chúng tôi nói năng hồ đồ. May mà lời này là lời Phật nói, không phải là chúng tôi nói, chúng tôi không hề nói ra. Chúng tôi thông qua huân tập nhiều năm như vậy, cuối cùng thì những lời nói này của Phật chúng tôi cũng nghe hiểu rồi nên tin tưởng, không hoài nghi, cũng học tập nghiêm túc. Hiện nay, chúng tôi nhìn thấy ruồi muỗi,

nhìn thấy côn trùng nhỏ, chúng tôi sẽ chấp tay, chào tiểu Bò-tát! Nhất định sẽ không làm hại chúng. Khi tôi đi tắm, xả nước vào bồn tắm mà nhìn thấy trong bồn tắm có côn trùng nhỏ thì tôi không dám xả nước, trước hết nhất định chấp tay nói với chúng: “Tiểu Bò-tát! Bây giờ tôi phải dùng bồn tắm này, mời bạn rời đi”. Nó đi rồi thì chúng tôi mới có thể xả nước, không được làm hại chúng, những côn trùng nhỏ đó còn nhỏ hơn cả con muỗi.

Cho nên chúng ta từ nhỏ chưa được cắm gốc, hiện nay cắm gốc là điều tất yếu, có thể đồng thời tiến hành. Mỗi ngày chúng ta dùng một nửa thời gian làm giáo dục cắm gốc, học những điều này, một nửa thời gian chúng ta để nghe kinh, để niệm Phật. Phải đặc biệt xem trọng giáo dục cắm gốc, cắm gốc, chúng ta cắm bốn cái gốc, đồng học xuất gia nhất định không được lơ là Đệ Tử Quy, phải biết không có Đệ Tử Quy thì nỗ lực cả đời của bạn sau cùng bằng không. Nếu muốn thành tựu thì cái gốc này là quan trọng hàng đầu, tuyệt đối không được lơ là. Có gốc này rồi mới có Phật pháp, không có gốc này thì không những không có Phật pháp mà pháp nhân thiên cũng không có. Đệ Tử Quy là nhân đạo, Cảm Ứng Thiên là thiên đạo, nhà Đạo nói thành thân tiên, thượng phẩm là thiên tiên, Thập Thiện Nghiệp là Phật đạo, Sa Di Luật Nghi là tăng đạo. Thật sự muốn hưng khởi lại đạo tràng mà bạn không cắm bốn cái gốc này thì bạn không làm được. Cắm được bốn cái gốc này rồi thì đạo tràng của bạn sẽ tự nhiên mà hưng khởi, không cần bạn phải lo nghĩ gì. Vì sao vậy? Thần hộ pháp giúp bạn hưng khởi lên. Thần hộ pháp là hộ pháp cho đạo chứ không phải hộ pháp cho người, bạn là người có đạo thì họ sẽ bảo hộ cho bạn, nếu bạn làm người không có đạo thì họ không bảo hộ bạn. Phải hiểu đạo lý này. Hết thầy tùy duyên, nhất định không được phan duyên, phan duyên là tạo nghiệp, tạo nghiệp rất nặng. Tùy duyên, không phân biệt, không chấp trước thì thành tựu công đức. Nếu vẫn có phân biệt, vẫn có chấp trước thì là phước đức.

Hỏi: Thứ ba, một số người già bảy mươi, tám mươi tuổi, tự biết thời gian không nhiều, nhất tâm cầu sanh Tịnh độ, nhưng nghe sư phụ thượng nhân nói phải bắt đầu cắm gốc từ Đệ Tử Quy, Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, Thập Thiện Nghiệp mà sinh ra hoang mang lo lắng, liệu có phải buông xuống kinh A-di-đà, kinh Vô Lượng Thọ mà mình vốn đã học bao nhiêu năm nay để học từ ba cái gốc này hay không?

Đáp: Người bảy mươi, tám mươi tuổi thì không cần nữa, có thể nói người từ sáu mươi tuổi trở lên cũng không cần nữa, nhất tâm niệm Phật, cầu sanh Tịnh độ.

Hoặc là chuyên tụng kinh Vô Lượng Thọ, hoặc là chuyên tụng kinh A-di-đà thì có thể thành tựu, không cần học gì khác nữa, thứ gì cũng buông xuống hết. Đây là có đạo lý, vì sao vậy? Đã trải qua cả đời người rồi, đến cuối đời muốn học cũng không kịp, không bằng buông xuống vạn duyên, trong tâm chỉ có một câu A-di-đà Phật. Ngoài câu A-di-đà Phật ra thì không có thứ gì cả thì nền tảng giới hạnh của bạn đã đủ rồi. Xem tất cả mọi người đều giống như A-di-đà Phật, ta cung kính với A-di-đà Phật như thế nào thì ta cũng cung kính với hết thầy người như thế đó. Nếu bạn niệm Phật tụng kinh mà vẫn có tham sân si mạn thì bạn đã sai rồi, học Đệ Tử Quy cũng không kịp, tập khí xấu cả đời đã dưỡng thành thói quen. Cho nên hãy buông xuống triệt để, học giáo huấn của pháp sư Ấn Quang, chỉ có một ý niệm, ngày mai ta phải chết, ta còn nghĩ gì nữa? Ấn Tổ nói với chúng ta, đến khi tuổi tác lớn thế này thì dán chữ “chết” ở trên đầu, Đại sư ngài đã làm tấm gương cho chúng ta.

Tôi đã từng đến thăm chùa Linh Nham Sơn, đến đập đầu trước quan phòng của đại sư ngài, tôi nhìn thấy niệm Phật đường của ngài, còn nhỏ hơn cả phòng thu của chúng tôi, có lẽ diện tích chỉ bằng một nửa hoặc bằng một phần ba phòng thu của chúng tôi, là một nơi nhỏ. Phật đường của ngài chỉ có một tôn tượng Phật, tượng Phật điêu khắc, không cao, chỉ cao như thế này, cao khoảng hơn một thước, là tượng A-di-đà Phật. Tôi nhìn thấy một đôi đèn nến, một bát hương, một ly nước, bên cạnh có một cái mõ nhỏ, một cái khánh nhỏ, ngoài ra không có thứ nào khác. Phía sau tượng Phật, đại sư ngài tự viết một chữ “chết”, ngài ngày ngày nhìn chữ “chết” này, nhắc nhở mình ngày mai sẽ phải chết rồi, còn có ý niệm gì nữa, vạn niệm tan nhạt, nhất tâm hướng Phật, không có gì không thành tựu. Giáo dục cắm gốc là chúng tôi hi vọng những đồng học trẻ tuổi, còn khỏe mạnh, các bạn còn có thời gian, các bạn phải hộ trì chánh pháp, các bạn phải tiếp dẫn chúng sanh. Hộ trì chánh pháp, tiếp dẫn chúng sanh mà không có ba nền tảng này thì nhất định không làm được. Cho nên điều này không phải là nói cho người già. Đối với người già thì dạy họ buông xuống vạn duyên, những thứ này không cần học nữa.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi thứ ba, kinh sách hiện nay lưu thông số lượng rất lớn, nhưng chất lượng giấy không tốt, dễ bị hư hỏng. Nếu khi kinh sách dùng bị cũ nát không thể sử dụng được nữa thì phải nên xử lý như thế nào? Nếu đều đốt hết thì có vẻ như quá lãng phí tài nguyên, liệu có thể tái chế được không? Cụ thể làm như thế nào thì được xem là cung kính như pháp?

Đáp: Trước mắt ở thời đại này thì tái chế là phương pháp tốt nhất. Bởi vì kinh sách của chúng ta là sách Phật nên khi tái chế thì bạn có thể đóng gói lại, đóng gói kinh sách này lại, đóng gói thật gọn gàng rồi giao cho đơn vị tái chế, tùy họ đi xử lý, như vậy là rất tốt. Đừng để bừa bộn, luộm thuộm, đây là không cung kính đối với kinh sách, phải đóng gói thật gọn gàng. Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu trên mạng.

Hỏi: Câu hỏi thứ nhất, hiện nay thiên tai nhân họa rất nhiều, làm thế nào biết được nơi nào an toàn, nơi nào không an toàn?

Đáp: Vấn đề này nói thật ra thì an toàn hay không an toàn không phải ở ngoài thân mà là ở nội tâm. Nội tâm thanh tịnh thì an toàn, bất luận ở nơi nào cũng an toàn. Thân tâm không thanh tịnh thì không có nơi nào an toàn. Vì sao vậy? Kinh giáo Đại thừa đã nói nhiều như vậy, nói được rất tường tận như vậy, chúng ta phải có thể ghi nhớ, phải có thể ứng dụng vào trong đời sống. Trong kinh nói rất rõ ràng: “*Hết thảy pháp từ tâm tưởng sanh*”, “*Cảnh tùy tâm chuyển*”. Nếu cả đại địa chìm xuống nước mà thân tâm của bạn thanh tịnh thì bạn có thể chuyển được cảnh giới này, xung quanh đều chìm xuống nước nhưng mảnh đất nơi bạn đứng sẽ trôi lên, biến thành đảo nhỏ, bạn không chịu tai nạn này, bạn có năng lực thay đổi đại địa. Nói thật ra, đại địa xảy ra tình huống gì thì đều là do lòng người cảm ứng mà gây ra, tâm tham của chúng sanh quá nặng thì lũ lụt kéo đến. Tâm sân giận quá nặng thì núi lửa phun trào. Hiện nay nói nhiệt độ trái đất đang tăng lên, đó là gì? Tâm sân giận quá nặng. Cho nên người học Phật phải biết, nếu tâm tham khởi lên thì lập tức nghĩ đến nước trên trái đất này dâng lên, do ai gây ra? Tâm tham của ta gây ra. Có một chút không như ý đã lập tức nổi giận, nhiệt độ trên trái đất này sẽ tăng lên. Nếu có loại tâm cảnh giác này thì đây là gì? Nhân quả, tin sâu nhân quả thì họ sẽ không dám, họ tự nhiên biết không chế bản thân. Ngu si là nạn gió, trong tâm bất bình, công cao ngã mạn, đây là động đất, Phật đã nói trong kinh Lăng Nghiêm.

Chúng tôi tin tưởng, chúng tôi không có mảy may hoài nghi, vì sao vậy? Ngài nói đến nguyên lý chung cực, vũ trụ này là “duy tâm sở hiện, duy thức sở biến”. Năng hiện là tâm tánh, sở hiện là vũ trụ; năng biến là duy thức, thức là gì? Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, bởi vì có vọng tưởng phân biệt chấp trước nên đã biến nhất chân pháp giới thành thập pháp giới, biến thành lục đạo, biến thành tam đồ. Thức biến, trong thức có thiện ác, trong tánh không có thiện ác. Trong thập pháp giới mà nói, phía trên của tứ thánh pháp giới có hai tầng là pháp giới Phật và pháp giới Bồ-tát, các ngài có vọng tưởng, không có phân biệt, không có chấp trước, cho nên

đó là Tịnh độ. Hai tầng bên dưới là pháp giới Duyên giác và pháp giới Thanh văn, các ngài có vọng tưởng, có phân biệt, không có chấp trước, cũng được xem là Tịnh độ. Không có phân biệt chính là không có thiện ác. Trong lục đạo thì sao? Đó chính là có chấp trước, có chấp trước thì không phải là Tịnh độ mà là uế độ, họ có ô nhiễm. Trong ô nhiễm có thiện có ác, cho nên thiện là ba đường thiện, ác là ba đường ác. Phải làm cho rõ điều này. Nó đến như thế nào? Vì sao lại có hiện tượng này? Ở đây nói về sự xuất hiện của vũ trụ, nguồn gốc của hiện tượng, đều là từ tâm tánh biến hiện ra.

Bổn tánh của chúng ta vốn thiện, phải biết điều này, bổn tánh vốn giác, vốn dĩ là Phật! Bạn không tin tưởng, không cung kính với Phật Bồ-tát, nhưng Phật Bồ-tát vạn phần cung kính đối với bạn, đây là thật, không phải giả. Vì sao vậy? Thành tín, cung kính là tánh đức. Người kiến tánh thì tánh đức của họ hoàn toàn hiện tiền, họ kính bạn, bạn không kính họ, vì sao bạn không kính họ? Phiền não của bạn che mờ đi tâm tánh rồi, tánh đức của bạn không khởi tác dụng, thứ khởi tác dụng là phiền não tập khí. Sự khác biệt giữa phàm và thánh là như vậy mà thôi! Cho nên mọi người không cần đi tìm nơi nào an toàn, mà ở tâm của bạn, tâm thanh tịnh là an toàn nhất, thiện tâm thiện ý của bạn là an toàn nhất. Cho nên nhìn thấy nhiều thiên tai nhân họa như vậy thì bạn phải từng giờ từng phút nghĩ đến đoạn hết thấy ác, tu hết thấy thiện.

Hỏi: Tiếp theo có mười bốn câu hỏi, là do một vị cư sĩ ở Đông Bắc đưa ra. Xin hỏi những thứ được chế tạo ở nhân gian như vũ khí, pháo nổ v.v... liệu có làm tổn thương nghiêm trọng đến chúng sanh ở tầng không gian khác không? Bởi vì có người nhìn thấy trong một sát-na khi pháo vừa nổ thì có rất nhiều chúng sanh bị nổ tung tóe máu thịt, âm thanh con người nghe thấy là tiếng pháo, nhưng họ không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu cứu của chúng sanh. Có thể dùng cách nào để chấm dứt việc làm pháo giết người không, ngày lễ tết thì mọi người đều vui vẻ chúc tụng nhưng chúng sanh vô hình bị hại quá nhiều, họ đều đang kêu cứu, hi vọng có người cứu họ. Nếu như vậy thì những người chế tạo pháo liệu có gánh nhân quả ngang với người chế tạo vũ khí không?

Đáp: Nếu không có người đưa ra điều này thì đúng là mọi người chúng ta đều lơ là. Lờ ông ấy nói có đạo lý không? Có đạo lý. Chúng ta không hiểu rõ được tình hình của chúng sanh trong các tầng không gian khác, người đắc thiên nhãn thông thì biết, họ nhìn thấy, họ nghe thấy, họ tiếp xúc được, hiểu rõ những tình hình thực tế này. Trong giới luật nghi quy của nhà Phật nói rất nhiều về sự việc này, buổi tối ăn

thứ gì, uống trà thì phải dè chừng, không được để bát đĩa đụng ra tiếng, vì sao vậy? Chúng sanh cõi nga quỷ nghe thấy âm thanh này rất khó chịu, họ đang trong cơn đói mà không được ăn uống, khi nghe thấy âm thanh bát đĩa thì họ vô cùng khó chịu. Điều này ở trong giới luật, tổ sư đại đức nói rất rõ ràng, có thể từng giờ từng phút vì chúng sanh mà suy nghĩ. Ví dụ như bước vào nhà vệ sinh, trong giới luật có, vì sao phải gõ cửa ba tiếng? Có chúng sanh ở trong đó, chúng ta muốn dùng nhà vệ sinh thì gõ cửa báo để họ đi ra, tránh việc chúng ta đột nhiên mở cửa, họ sẽ giật mình. Đôi khi nếu từ trường của chúng ta yếu, chúng ta cũng sẽ bị giật mình, cảm thấy sợ hãi, đó chính là gì? Là đụng phải nhau, đụng phải họ rồi. Ngạn ngữ gọi là: “*Người sợ quỷ ba phần, quỷ sợ người bảy phần*”, quỷ sợ người còn nghiêm trọng hơn người sợ quỷ. Làm thế nào để giữ gìn hài hòa, làm thế nào giữ gìn tôn trọng lẫn nhau, đây đều thuộc về tánh đức. Cho nên từng giờ từng phút phải dè chừng, phải cẩn thận.

Vậy bạn muốn hỏi người chế tạo vũ khí, chế tạo pháo nổ hiện nay, đây đều là do họ cho rằng đây là công việc kiếm tiền, chúng ta không có cách gì ngăn cấm, hiện nay quốc gia cũng không thể ngăn cấm, dùng phương pháp gì? Chỉ có hoàng dương Phật pháp, để cho đại chúng xã hội thông thường đều có thể nghe thấy những lý luận và chân tướng sự thật mà Phật pháp nói. Sau khi họ nghe rồi thì biết đã làm sai việc này rồi, nhanh chóng sửa đổi, sám trừ nghiệp chướng, vậy thì đúng rồi. Đồng tu học Phật thì phải nghiêm túc đi làm, phải làm ra tấm gương tốt cho người khác xem. Ngày lễ tết, cúng giỗ tổ tiên, kính thần, đều khó tránh không đốt pháo. Trong dân gian cho rằng pháo nổ này là pháo lễ, là cung kính với thần linh mà không biết khi họ nghe thấy thì giống như chiến tranh, rất sợ hãi. Cho nên trong nhà Phật có chuông trống mà không có pháo nổ, nhưng tập tục Trung Quốc thì có. Khi chúng ta hiểu rõ rồi thì làm từ đạo tràng của chính chúng ta, đạo tràng này của chúng ta không đốt pháo, nếu có người hỏi thì nói rõ ràng đạo lý này, hoặc là viết thành một bài viết ngắn, phát cho họ, vì sao không đốt pháo.

Hỏi: Thứ hai, rất nhiều người học Phật trong nhà có máy vi tính, trò chơi trong máy vi tính đều là đánh đánh giết giết, hơn nữa đều là ma quỷ, đúng là dẫn ma quỷ đến nhà. Những ma quỷ này đều là chướng đạo, chướng ngại người trong nhà học Phật. Ban ngày những người học Phật này đi ra ngoài, bởi vì trong nhà có ma quỷ nên dẫn đến ngoại đạo bên ngoài về chướng Phật đạo. Tự thân không có cách gì thoát khỏi cảnh khổ, nhưng không cho rằng chính mình làm sai rồi.

Đáp: Vấn đề này đúng là vô cùng nghiêm trọng, rất nhiều đồng học học Phật tại gia, các bạn nghe thấy nghi vấn này của họ thì biết, vì sao công phu học Phật của bạn không đắc lực? Trong nhà có ma. Máy tính là ma, truyền hình là ma. Ma đang ở trong nhà nhiều loạn, đạo nghiệp của bạn làm sao có thể thành tựu? Bạn làm sao có thể được tâm thanh tịnh? Cho nên, người học Phật chúng ta tốt nhất là không xem truyền hình, không dùng máy vi tính. Máy vi tính chỉ có thể làm công cụ cho công việc bình thường, không nên dùng máy vi tính để tiếp nhận tin tức; nếu tiếp nhận thì dẫn ma vào nhà. Trong nhà có tivi, chúng ta có thể phát đĩa để nghe kinh, niệm Phật, chúng ta không nên kết nối ăng-ten, cũng chính là nói cái ti vi này chỉ dùng để phát đĩa, không thu tín hiệu bên ngoài, không có ăng-ten. Vậy thì trong nhà bạn chính là Phật, chính là Bồ-tát, không có ma. Điều này rất quan trọng!

Hỏi: Câu thứ tư, họ hỏi: Có rất nhiều người học Phật, không rõ đạo lý, bị người kéo đi khắp nơi nhận làm con cái, kết bang phái, phá hoại Phật pháp. Xin hỏi điều này có tính là ma chướng trong việc học Phật của chính mình không? Tương lai sẽ có quả báo như thế nào?

Đáp: Tình hình này, tôi nghĩ khả năng là có. Ở trong đạo tràng, đúng là có chuyện kết bè phái, có chuyện nhận người nào đó làm con trai nuôi, con gái nuôi. Thậm chí trong nhà người tại gia còn nhận người xuất gia làm con trai nuôi, con gái nuôi, thật có những sự việc này. Đây là sai rồi, đây là phá hoại Phật pháp, trong giới luật Phật pháp không có, hơn nữa còn nghiêm cấm. Đây gọi là dùng tình cảm làm Phật sự, làm Phật sự kiêu tình cảm này thì quả báo tương lai đều ở tam đồ. Vì sao vậy? Họ phá hoại hình tượng Phật pháp, tội này ngang với tội phá hòa hợp tăng, Phật pháp gọi là “tội tương đương”, bạn cùng bậc với họ, tội này đọa địa ngục A-tỳ. Cho nên cổ đức thường nói: “Trước cửa địa ngục tăng đạo nhiều”, lời nói này không phải là không có đạo lý. Nếu chúng ta không hiểu giáo lý, không giữ thanh quy, dùng tình cảm để làm Phật sự thì đâu có lý nào không đọa địa ngục!

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, có người nhìn thấy một nhà khoa học từ bao nhiêu vạn năm trước đang thọ tội ở miệng núi lửa nhiều năm như vậy mới có thể thoát khổ. Bởi vì thành quả nghiên cứu của ông là phá hoại tinh cầu, đã tạo vô biên tội nghiệp. Nhà khoa học hiện đại cũng đang tạo vô biên tội nghiệp, quả báo tương lai liệu có chiêu cảm đến tai nạn nghiêm trọng hơn không? Chúng con có thể xin lão pháp sư khai thị đạo lý nhân quả trong đó, giúp chúng sanh giác ngộ không?

Đáp: Việc giáo dục nhân quả này không những là chân thật, mà còn là vũ trụ bắt đầu từ khi nào, thì khi đó nhân quả cũng đã bắt đầu. Về sự việc này, khi giảng kinh chúng tôi đã nói rất nhiều. Cho nên phải không ngừng giảng đi giảng lại, vì sao vậy? Mọi người quên hết rồi, sau khi nghe rồi thì có thể nói là ra khỏi lớp cũng quên luôn. Cho nên đức Phật từ bi, một sự việc luôn là nói lặp đi lặp lại vô số lần, nhất định phải để bạn thật sự nhớ được mới thôi. Nếu bạn chưa thật sự nhớ được, chưa thật sự giác ngộ, chưa thật sự quay đầu thì Phật luôn thường nhắc nhở, đây là từ bi vô tận, chúng ta phải biết cảm ân. Một niệm bất giác chính là nhân, có thể sanh vạn pháp, đây chính là quả, cho nên nhân quả có từ khi nào? Từ khi vũ trụ xuất hiện thì đã có. Ngạn ngữ có nói: *“Vạn pháp giai không, nhân quả bất không”*. Thật ra nhân quả đâu có đạo lý bất không! Vạn pháp đều không, nhân quả cũng là vạn pháp thì làm sao bất không được? Đúng vậy, báo ứng của nó bất không, chính là oan oan tương báo, sự việc này sẽ không đoạn mất. Sau khi hiểu rõ đạo lý này rồi thì chúng ta khởi tâm động niệm tự nhiên sẽ có sự dè dặt. Báo ứng, cảm ứng ở nơi khởi tâm động niệm, đừng cho rằng một niệm thiện là việc nhỏ, đừng cho rằng một niệm ác là người ta không biết, chỉ cần bạn động niệm thì sóng tâm sẽ động khắp pháp giới hư không giới, không giấu giếm được ai cả, người bạn giấu được là kẻ ngu nên họ không biết; người giác ngộ không ai không biết.

Nếu theo Phật pháp mà nói, điều này mọi người có thể tin được, người đắc Tu-đà-hoàn trở lên thì không ai không biết. Nói khẳng định thêm một chút để bạn không hoài nghi, Tu-đà-hàm là nhị quả, nhị quả thì sao? Nhị quả có bốn loại năng lực đã được khôi phục là thiên nhãn, thiên nhĩ, tha tâm và túc mệnh. Tha tâm là khi trong tâm người khác khởi tâm động niệm, họ có thể thu nhận được sóng động đó. Người từ Nhị quả trở lên, bạn nói xem có bao nhiêu? Vô lượng vô biên. Sơ quả chỉ có khôi phục được hai loại là thiên nhãn và thiên nhĩ, hay nói cách khác, họ nhìn thấy rồi. Vì sao vậy? Trong tâm vừa động niệm thì sẽ có tướng. Bạn xem chữ “tướng” mà người Trung Quốc viết, tướng của tư tưởng, tướng là gì? Trong tâm có tướng, vừa có động niệm thì hiện ra tướng. Tướng về một người thì tướng của người này hiện ra, tướng về một sự việc thì tướng của việc đó hiện ra; tướng về một nơi nào thì tướng nơi đó hiện ra. Cho dù bạn không biết thì họ cũng nhìn thấy tướng của bạn. Sơ quả Tu-đà-hoàn, bạn ngồi cùng họ, khi bạn ngủ thì nằm mộng, tướng ở trong mộng của bạn, họ nhìn thấy rất rõ ràng. Khi bạn tỉnh lại thì họ nói với bạn những điều họ mới thấy chính là ở trong mộng của bạn. Họ có thiên nhãn, có thiên nhĩ. Lại nâng lên một cấp đến Nhị quả, họ có tha tâm, khi trong tâm bạn suy nghĩ thì không cần nhìn họ cũng

biết, biết rõ ràng hơn Sơ quả. Cho nên, bạn có thể giấu được ai? Đây là nói người tu hành, ngoài người tu hành ra, quỷ thần đều biết. Phật nói với chúng ta quỷ có ngũ thông, ngoài lậu tận thông là họ không có, năm loại thần thông khác họ đều có, nhưng đều không lớn. Cái không lớn này là gì? Họ không đột phá được nhiều tầng không gian, đại khái thông thường chỉ có thể ở mức thấp nhất, đột phá được tầng không gian của người và trời, đây là cái đầu tiên. Lớn một chút nữa thì họ có thể đột phá địa ngục, có thể đột phá cõi trời Dục giới. Ở trong phạm vi này, thiên nhân, thiên nhĩ, tha tâm, túc mệnh họ đều có, còn có thần túc, không thể không biết điều này.

Giúp đỡ chúng sanh giác ngộ, đây là điều nên làm. Nói chung, phải nhớ một nguyên tắc, nhất định không được làm tổn hại chúng sanh, chúng sanh này bao gồm cả vi sinh vật, thường có tâm yêu thương che chở, có tâm cung kính, thường nghĩ đến điều Phật đã nói trong kinh cho chúng ta: “*Hết thấy chúng sanh vốn dĩ là Phật*”, Tổ tiên xưa nói với chúng ta, bỗ tánh vốn thiện, phải mở rộng tâm lượng ra, phải có thể bao dung người khác. Cho nên thường hay nghĩ đến, bạn bước vào cửa Phật, ở ngay đầu điện Thiên Vương bạn nhìn thấy Bồ-tát Di-lặc, ngài đang dạy bạn, chính là dạy điều này. Phải dùng ánh mắt từ bi nhìn chúng sanh, đại từ đại bi; phải lấy tâm lòng rộng lượng để bao dung chúng sanh, ngài hiện ra cái bụng rất lớn, “*Tâm bao thái hư, lượng chu sa giới*”, phải thường hay nghĩ đến. Vì sao tâm lượng chúng ta lại nhỏ như vậy? Tâm lượng chúng ta vốn dĩ là bao trùm thái hư, trọn khắp pháp giới mà, vì sao hiện nay lại biến thành như vậy? Đây là gì? Đây là vọng tưởng phân biệt chấp trước đã chướng ngại tâm lượng vốn có của chúng ta, đã biến thành rất nhỏ rất nhỏ. Cho nên buông xuống chấp trước thì tâm lượng của bạn lớn hơn một chút, đã lớn hơn nhiều rồi; tiếp tục buông xuống phân biệt thì càng lớn hơn. Khởi tâm động niệm không có nữa, vậy thì trọn khắp pháp giới hư không giới rồi.

Việc tổn người lợi mình thì nhất định không được làm; việc tổn hại hết thấy chúng sanh làm lợi ích cho Phật pháp thì càng không được làm, đó là tạo tội nghiệp. Phật pháp là phổ độ chúng sanh, để cho chúng sanh bị tổn hại thì đây không phải là Phật pháp, điểm này phải đặc biệt đề phòng. Cho nên nhất định không được dùng bất kỳ thủ đoạn nào để lừa gạt chúng sanh. Dùng bất kỳ phương pháp nào để nhắc khéo họ, muốn họ đến cúng dường, vậy thì sai rồi, đây toàn là tội trộm cắp. Bạn xem chương trộm cắp, người xưa nói vô cùng tường tận, bất luận bạn dùng cách gì, lộ liễu cũng vậy, lén lút cũng vậy, ám thị cho họ, mục đích là gì? Mong muốn họ đến cúng dường thì đều là trộm cắp. Cho nên phước cúng dường đó là gì? Đó là tâm chân

thành thật sự xuất phát từ nội tâm của họ chứ không phải là người ngoài khuyên họ, khuyên họ là miễn cưỡng. Nếu điều bạn làm chân thật có công đức thì họ có phước, nếu điều bạn làm không như pháp thì họ cũng có tội, họ lấy tiền giúp bạn tạo tội nghiệp, họ phạm vào tội này.

Cho nên vì sao Phật không xây đạo tràng? Tôi đã hiểu ra, xây đạo tràng, nếu đạo tràng này không có đạo, vậy không phải là tạo tội nghiệp sao? Không phải là mê tín sao? Là đang thu tiền. Bạn thử nghĩ xem toàn là tội nghiệp địa ngục. Lại suy nghĩ khai thị của Ấn Tổ là chính xác, chúng ta thật sự tu đạo thì cần có địa điểm, người thời đại này của chúng ta không bằng Thích-ca Mâu-ni Phật, ngài thân thể khỏe mạnh, không ngại mưa gió, Ngài có thể ngày ngày nghỉ dưới gốc cây, chúng ta thì không được, không có thể chất này. Ngài một ngày ăn một bữa là đủ rồi, chúng ta mỗi ngày ba bữa cơm vẫn thấy đói, còn muốn ăn bữa phụ. Điều này đã nói rõ tình trạng thân thể của chúng ta kém người thời đó quá nhiều. Vậy nên, chúng ta cần một nơi chốn, cộng tu cũng tốt, tự tu cũng tốt, nói chung cần một nơi chốn. Một người chân tu thì một túp lều tranh là đủ rồi, vô cùng đơn giản. Đại chúng cùng nhau huân tu, nhiều người thì chi phí lớn. Hơn nữa, người hiện nay không nhận được giáo dục tốt đẹp, đều là tâm khí bao chao, phiền não tập khí rất nặng, nhiều người thì không dễ điều phục, đây là đạo lý nhất định. Một, hai chục người thì dễ làm, đạo tràng mới thật sự được thanh tịnh, vô sự! Giảng kinh thì hai mươi người, một người giảng một ngày, ngày ngày thay phiên nhau giảng, vậy thì tốt! Như vậy, mọi người ở cùng nhau, tu được tám năm, mười năm, đức hạnh học vấn đều thành tựu. Khi rời khỏi thì có thể làm sự nghiệp hồng pháp lợi sanh. Có đức hạnh, có học vấn, nơi nào cũng sẽ mời bạn giảng kinh, bạn sẽ đi khắp nơi để giảng.

Làm thế nào để có thể giữ cho bạn không bị ô nhiễm? Bạn không bị người khác mời làm trụ trì, không nhận lời mời lâu dài thì không sao. Ta đến đó giảng kinh một tháng, giảng một tháng xong ta rời đi, bạn sẽ không có vấn đề gì. Nếu bạn tiếp nhận, họ mời bạn làm trụ trì, hoặc là họ cúng dường đạo tràng cho bạn, vậy thì phiền phức sẽ đến. Hãy học Thích-ca Mâu-ni Phật cả đời không cần đạo tràng, làm một pháp sư giảng kinh, vậy tốt! Chính mình có một am tranh nhỏ, khi không có người mời thì về nhà tiến tu, có người mời thì đi ra, không tiếp nhận cúng dường thì không sao; tiếp nhận cúng dường thì sẽ nhiều việc. Cho nên, cúng dường nhất định không phải là việc tốt, phải nhận thức điều này rõ ràng.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, trên trái đất có rất nhiều núi lửa đang ngủ, núi lửa hoạt động. Xin hỏi việc hoạt động, phun trào của những núi lửa này liệu có liên quan trực tiếp đến lòng người không? Một khi núi lửa thức tỉnh thì sau đó phải nên làm thế nào? Người niệm Phật chúng ta phải nên làm thế nào?

Đáp: Người niệm Phật chính là một câu Phật hiệu niệm đến cùng. Núi lửa phun trào, nếu chính mình đang ở khu vực thiên tai thì không thể tránh được, đến lúc vãng sanh rồi. Không có một mảy may tham luyến với thế gian này, điều mà chúng ta cầu chính là thế giới Cực Lạc, chính là thân cận A-di-đà Phật, cơ duyên đến rồi thì phải đi thôi, bạn nói tốt biết bao! Cho nên, tâm của người niệm Phật phải kiên định, không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn. Cho dù là pháp sư hoàng pháp lợi sanh cũng phải nên như vậy. Khi xuất hiện bất kỳ tai nạn nào thì cũng không sợ hãi, không hoảng sợ, không kinh hãi, tâm là định, định có trí tuệ, điều này có thể giải quyết vấn đề; vừa sợ hãi, vừa bối rối thì phiền não hiện tiền, thì phải đọa lạc xuống dưới. Cho nên, núi lửa phun trào, động đất, tất cả thiên tai trong tự nhiên, ở trong Phật pháp nói có liên quan trực tiếp đến lòng người.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo hỏi, rất nhiều người in đĩa DVD, hoặc cúng dường miễn phí, hoặc bán cho người khác nhưng đều không chú trọng chất lượng. Có khi tám mươi phần trăm số đĩa in ra bị trục trặc. Xin hỏi nên làm thế nào để khuyến khích những đồng tu phát tâm từ bi này dùng sản phẩm chất lượng hơn để cúng dường cho đại chúng?

Đáp: Câu hỏi này rất hay, những hành vi này, chúng ta rất dễ có thể cảm nhận được, mục đích in kinh của họ là công lợi, muốn nhanh có công có lợi, họ không tôn trọng Phật pháp, không có tâm kính yêu. Bản thân họ tin Phật nhưng không thật tin, nếu thật sự tin thì sẽ không làm sự việc này, đây không phải là thật tin. Có! Bởi vì công đức tuyên truyền Phật pháp rất lớn, nếu không biết thì họ tạo tội nghiệp, họ không phải là đang tu tích công đức. Bạn thử nghĩ xem, khi người ta mở đĩa này xem mà không phát được thì họ sanh phiền não, bạn không phải là mang đến pháp hỷ cho họ mà là mang đến phiền não. Bạn không phải là hoàng dương Phật pháp, Phật pháp là pháp thanh tịnh, bạn mang pháp phiền não cho chúng sanh, đây là tội lỗi. Bạn mang phiền não cho người khác thì người khác sẽ mang phiền não cho bạn, đây là quả báo. Cho nên phải rất xem trọng, xem trọng chất lượng không xem trọng số lượng, chất lượng nhất định phải tốt. Vì sao vậy? Họ có thể dùng được lâu dài. Nếu còn có đồng tu muốn dùng đĩa này của bạn thì có thể đi sao chép, được, có thể lấy

làm bản gốc. Đây là thật sự tin Phật, thật sự tôn trọng Phật pháp. Cho nên việc gì như lý như pháp thì là đúng, vậy mới là tu công đức chân thật. Nếu không thì không những không có công đức mà phước báo cũng không có.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, có một số người học Phật tiêu một khoản tiền lớn để nuôi thú cưng, cho thú cưng ăn thịt. Xin hỏi làm như vậy có như pháp không? Làm thế nào khuyến họ dùng thời gian và tiền bạc nuôi thú cưng để vào sự nghiệp hoằng hộ chánh pháp, lợi ích chúng sanh?

Đáp: Điều này cần họ giác ngộ, cần họ thật sự hiểu rõ đối với Phật pháp. Cho nên học Phật là một chuyện, hiểu rõ lại là một chuyện khác, người học Phật rất nhiều, đây là gì? Mê tín. Phật là gì cũng không biết. Vì sao phải học Phật? Nghe nói học Phật thì Phật, Bồ-tát sẽ phù hộ cho họ khỏe mạnh sống lâu, thăng quan phát tài nên họ đến, họ là vì điều này mà đến. Thế nào là Phật họ cũng không biết, người như vậy chiếm tỷ lệ rất lớn! Đừng cho rằng Phật tử rất nhiều, không nhiều, bạn sàng lọc đến sau cùng không có mấy người. Đây mới là điều Phật đã nói trong kinh là “được thân người là khó, được nghe Phật pháp càng khó hơn”. Nếu giống như tình hình hiện nay thì nghe Phật pháp không khó, đĩa DVD khắp nơi, internet vệ tinh hiện nay, đâu có khó? Nhưng bạn tỉ mỉ mà suy nghĩ, họ đúng thật là khó, họ không nghe cho hiểu, không nghe cho rõ ràng, vẫn cứ tự tư tự lợi, vẫn là nương theo danh văn lợi dưỡng như cũ.

Thậm chí còn có một số phần tử tri thức đã tốt nghiệp đại học, họ không ra xã hội để tìm việc, họ đến cửa Phật để xuất gia, vì sao lại xuất gia? Họ nhìn chuẩn rồi, nghề nghiệp này tốt, rất nhanh đạt được danh văn lợi dưỡng. Nơi ở chính là nhà cửa kiểu cung điện, tốt hơn các bạn học ở các ngành nghề khác, không có người nào có thể sánh với họ. Một khi làm lên đến trụ trì thì giống như tiểu hoàng đế vậy, khi ăn cơm, bạn xem tiền hô hậu ủng, bao nhiêu người hầu hạ. Bạn học của họ ở trong xã hội làm các nghề nghiệp khác, so với họ thì đúng là kém rất xa, họ thông minh. Nhưng phải hiểu là phước báo này họ đang hưởng đều là trong mạng của họ có. Nhưng khi hưởng phước này ở trong cửa Phật thì họ bị hao tổn rất lớn. Họ vốn dĩ là phước báo một trăm năm, họ ở trong Phật môn có thể mười năm đã hưởng hết, Phước báo hưởng hết rồi thì tội báo kia sẽ hiện tiền. Đó là gì? Triệt để phá hoại Phật pháp, họ không phải là đến để xây dựng Phật pháp, họ đến là để phá hoại Phật pháp. Đây đều là Phật pháp không có sự hoằng dương chính quy, người tiếp xúc Phật pháp mê tín rất nhiều.

Khi xưa, tôi thường hay khuyên người phát tâm cúng dường thì phải dè chừng cẩn thận, nếu không thì việc bạn làm không phải là việc tốt. Nếu bạn khiến những người xuất gia vì sự cúng dường của bạn mà sanh khởi tâm tham, vốn dĩ họ xuất gia học đạo, là có thành tựu, nhưng bạn lại từ sự phát tâm của họ mà kéo họ trở lại, tiền họ đến ba đường ác, bạn tạo tội nghiệp này là tội nghiệp địa ngục A-tỳ. Cho nên khi xưa có người hỏi tôi, phát tâm ở trong nhà Phật làm công đức, kiểu nào là tốt nhất mà không có tác dụng phụ? Tôi đã nói với họ là in kinh, nhất định không có tác dụng phụ. Người ta mang đi bán cũng tốt, bán thì họ có người mua, người mua thì họ nhất định đọc, điều này không có tác dụng phụ. Chủ ý này không phải là tôi nghĩ mà là đại sư Ấn Quang dạy chúng ta. Bạn xem cả đời của Ấn Tổ, tiền mà tứ chúng cúng dường, ngài đều làm một việc, đó là khắc kinh lưu thông. Ngài ở Tô Châu đã dùng số tiền này làm một Hoàng Hóa Xã, Hoàng Hóa Xã lúc đó chính là nhà xuất bản. Ngài lúc đó thì đã là tương đối tiến bộ rồi, dùng bản xếp chữ, làm sự nghiệp này. Ngài không đi xây chùa, không lấy làm việc khác. Gặp phải xã hội có tai nạn như hạn hán, lũ lụt, lão hòa thượng cũng cứu tế, tiền từ đâu tới? Tiền trích ra từ quỹ in kinh. Điều này đã nói rõ đại sư ngài chỉ làm một việc, đó là in kinh. Làm vậy là đúng, làm ra tấm gương cho chúng ta xem. Ăn mặc ngủ nghỉ của chính mình thì vô cùng đơn giản, chúng ta xem thử quan phòng của ngài thì biết.

Năm 1977, lần đầu tiên tôi đến Hồng Kông giảng kinh, nơi giảng kinh là thư viện do pháp sư Đàm Hư làm, là thư viện Phật Giáo Trung Hoa, tôi ở đó giảng hai tháng. Sau hai tháng thì chuyển đến giảng đường Quang Minh của lão hòa thượng Thọ Dã ở Hồng Kông, tiếp tục giảng hai tháng, tổng cộng giảng bốn tháng, giảng kinh Lăng Nghiêm. Thời gian bốn tháng không đủ, hình như chỉ giảng được một nửa. Ở trong thư viện nhìn thấy những sách lưu trữ do Hoàng Hóa Xã xuất bản, họ lưu trữ được rất nhiều. Sách của Hoàng Hóa Xã đúng thật là tốt, hiệu đính rất cẩn thận, rất ít chữ sai, giấy in, đóng gáy in đều rất tinh vi so với thời điểm đó, không phải là tùy tiện, rất chú trọng vào chất lượng. Quan niệm của lão pháp sư thì chúng ta vừa nhìn là biết, những sách này là để cho người ta bảo tồn lâu dài. Chúng ta cứ xem truyện ký của lão hòa thượng thì thấy rõ, cả đời ngài làm việc này. Cho nên sau khi tôi trở về Đài Loan, hoàn toàn học theo lão hòa thượng. Chúng tôi có một quỹ Giáo dục Phật-đà chuyên môn làm việc này, mấy chục năm nay chính là một phương hướng, một mục tiêu, là ấn tống kinh sách, không làm việc khác.

Hôm nay đã hết thời gian rồi, những câu hỏi phía sau, tôi nghĩ chúng ta sẽ tiếp tục giải đáp vào tuần sau.